

DECIZIA nr. 31/2015

privind soluționarea contestației formulate de

.X. SRL,

înregistrată la D.G.R.F.P. București sub nr. 86193/27.11.2014

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de către Direcția Regională Vamală București cu privire la contestația formulată de .X. SRL – RO..., J.../.../..., cu sediul în București, str. X, nr. x, sector 6 prin Cabinet Individual de Avocat Y în baza împuternicirii avocațiale nr. x/2014 aflată în original în dosarul cauzei.

Obiectul contestației, remisă prin poștă în 19.11.2014 și înregistrată la Direcția Regională Vamală sub nr. x/21.11.2014, îl constituie Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .x./20.10.2014, emisă în baza procesului verbal de control nr. .x./20.10.2014, prin care organele vamale au stabilit în sarcina societății obligații de plată în sumă totală de **.x. lei** reprezentând:

- .x. lei - drepturi vamale;
- .x. lei - accesorii aferente drepturilor vamale.

Având în vedere prevederile art. 205 alin. (1), art. 207 alin. (1) și art. 209 alin. (1) lit. (a) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de societatea .X. SRL.

Procedura fiind îndeplinită s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

I. Prin adresa înregistrată la Direcția Regională Vamală sub nr. .x./21.11.2014, societatea contestatară solicită anularea Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .x./20.10.2014 pentru următoarele motive:

1. Decizia nu este motivată în fapt și în drept cu privire la obligațiile fiscale stabilite suplimentar de plată, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 43 pct. 2 lit. e – f din Codul de procedură fiscală; Mai mult, din decizia contestată temeiul legal prin prisma căruia s-au stabilit majorările și penalitățile la debitul principal în condițiile în care Regulamentele aplicabile prevăd plata unei taxe antidumping, fără să fie prevăzute și stabilirea accesorilor pentru această taxă.
2. Principiul de aplicare al taxei antidumping este aplicat retroactiv ceea ce reprezintă o veritabilă excepție de la principiul de drept fundamental și european al retroactivității legii civile, contrar prevederilor art. 10 pct. 5 din Regulamentul nr. 1225/2009, organele vamale aveau obligația de a înregistra operațiunile la datele respective și de a impune măsuri provizorii.
3. Taxa are caracterul unei amenzi care nu poate fi purtătoare de TVA, majorări și penalități, motiv pentru acestea nu pot fi percepute. În ceea ce privește taxa antidumping, Regulamentul (CE) datorită vamală se naște prin punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import în momentul acceptării declarației vamale în cauză.
4. Dobânzile și penalitățile de întârziere sunt calculate începând cu data importurilor până la data emiterii deciziei contestată,

contrar prevederilor art. 119 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, fără să fie stabilită un termen scadent acestora.

5. Autoritatea vamală a stabilit la data vămării mărfii importate obligațiile de plată conform dispozițiilor în vigoare la acel moment fără a aplica măsuri provizorii, iar societatea și-a îndeplinit toate obligațiile impuse de lege, prezentând toate actele de proveniență și documente de achiziție. Totodată afirmă că chiar în situația în care deși autoritatea vamală ar stabili anumite obligații de plată însă debitorul s-ar sesiza asupra aplicabilității unor obligații de plată suplimentare în sarcina sa, nu ar fi posibilă perceperea acestei plăți suplimentare, voluntare, întrucât toate datele sunt generate de programul informatic vamal prin introducerea codurilor și încadrări tarifare.

II. În baza adresei OLAF aferentă dosarului nr. OLAF/.X. cu privire la investigațiile efectuate asupra evaziunii drepturilor vamale convenționale și antidumping aplicabile operațiunilor de import în UE pentru „țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă” originare din R.P. Chineză, organele vamale din cadrul Direcția Regională Vamală prin Procesul verbal de control nr. .x./20.10.2013, care a stat la baza emiterii Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .x./20.10.2014, contestată, au constatat următoarele:

În perioada 08.05.2012-27.12.2013, societatea a efectuat un număr de 10 operațiuni de punere în liberă circulație de bunuri, beneficiind de preferințe tarifare cod de preferință 200, din care 7 tranzacții comerciale având ca origine declarată Indonezia (MRN nr. .x., nr. .x., nr. .x., nr. .x., nr. .x., nr. .x., nr. .x.) și 3 tranzacții comerciale având ca origine declarată India (MRN nr. .x., nr. .x. și nr. .x.).

În cazul tranzacțiilor având ca origine declarată Indonezia, organele vamale au constatat că viramentele bancare efectuate la extern de către societatea .X. SRL pentru plata mărfurilor respective, au fost înregistrate în contul beneficiarului .X. – China, fapt care dovedește ca originea reală a mărfurilor este China, prin urmare nu poate conferi originea preferențială indoneziană și sunt supuse taxelor antidumping de 62,9%.

În cazul tranzacțiilor având ca origine declarată India, s-au dovedit că acestea proveneau din China, iar pentru importul cu MRN nr. .x. nu a fost percepută valoarea de .x. € (.x. lei) reprezentând prestațiile portuare, în urma căruia a fost stabilit o diferență de plată de antidumping de .x. lei.

Cu privire la încadrarea tarifară a mărfurilor, organele vamale au constatat că acestea au fost încadrate eronat la codurile tarifare 70.19.52.00.10 „Plasă din sticlă țesută din fibre de sticlă acoperite cu plastic cu o greutate de 120g/mp, de tipul celor utilizate la fabricarea paravanelor împotriva insectelor, sub formă de rulouri sau rame” și 70.19.59.00.19 „Altele” aferente „țesăturilor cu ochiuri din fibră de sticlă cu o dimensiune a ochiului mai mare de 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime, și cu o greutate mai mare de 36g/mp, excluzând discurile din fibră din sticlă” pentru care, nivelul de taxare aplicabil taxei vamale era 3,5%, având în vedere preferința tarifară. Faptul că produsul este plasă de construcții încadrată la 70.19.59.00.15 – Indonezia și 70.19.59.00.14 – India, taxele convenționale aferente mărfurilor puse în liberă circulație au fost declarate eronat în scopul eludării acestora, în sensul că mărfurile au fost acoperite de certificate de origine preferențiale emise incorect, beneficiind în acest mod de taxa 3,5% în loc de 7%, care este taxa convențională pentru terțe țări.

Având în vedere că la momentul depunerii declarațiilor vamale de import în cauză, societatea a declarat nereal originea mărfurilor importate ceea ce a condus la acordarea unui regim vamal preferențial și la neplata taxelor antidumping în cuantum de 62,9%, și pe cale de consecință a diferenței de taxă pe valoarea adăugată aferente, acestea fiind acoperite de certificate de origine preferențiale Formularul A, emise incorect de autoritățile indoneziene și indiene, organele vamale au procedat la recalcularea drepturilor de import stabilind în sarcina societății suma totală de .x. lei din care suma de .x. lei reprezintă taxe vamale, suma de .x. lei reprezintă taxă antidumping, suma de .x. lei reprezintă dobânzi aferente taxei vamale, suma de .x. lei reprezintă dobânzi aferente taxei antidumping, suma de .x. lei reprezintă penalități aferente taxei vamale, suma de .x. lei reprezintă penalități aferente taxei antidumping, suma de .x. lei reprezintă TVA, suma de .x. lei reprezintă dobânzi aferente TVA și suma de .x. lei reprezintă penalități aferente TVA.

III. Față de constatările organelor vamale, susținerile societății contestatoare, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se rețin următoarele:

3.1. Cu privire la invocarea nulității Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .x./20.10.2014

Cauza supusă soluționării este dacă motivul invocat de societatea contestatară privind lipsa motivelor în fapt și în drept atrage nulitatea acesteia.

În fapt, în urma verificării ulterioare a corectitudinii datelor declarate de societate cu ocazia mărfurilor importate din Indonezia și India, organele vamale prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .x./20.10.2014 au stabilit în sarcina societății obligații de plată în sumă totală de .x. lei.

Prin contestația formulată, societatea solicită anularea deciziei atacată, motivând că aceasta nu este motivat în fapt și în drept.

În drept, potrivit art. 43 și art. 46 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 43 - (2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;
- c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei împuternicite de contribuabil, după caz;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;**
- f) temeiul de drept; [...]**”

„Art. 46 Nulitatea actului administrativ fiscal

Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu.”

Din textele legale antecitate rezultă că elementele precizate la art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală formează conținutul actului administrativ fiscal, fără ca textul de lege să conțină vreo mențiune cu privire la obligativitatea sau conținutul propriu-zis al fiecărui element în parte.

Așa cum este dezvoltată în doctrina juridică teoria nulității actelor juridice „vom folosi noțiunea de **nulitate absolută pentru a evoca nulitatea care intervine atunci când este încălcată o condiție de legalitate de mare importanță**, ce se stabilește în concret în funcție de dispozițiile normelor juridice care conturează regimul juridic al actului administrativ în discuție, iar noțiunea de anulabilitate pentru a desemna nulitatea care intervine pentru nerespectarea unei condiții de legalitate de mai mică importanță” (Antonie Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. II, Editura All Beck, București, 2002, p. 75).

Astfel, legiuitorul a înțeles să precizeze în mod expres acele elemente din conținutul actelor administrative fiscale a căror lipsă este sancționată cu nulitatea absolută a actelor, ele fiind enumerate la art. 46 din Codul de procedură fiscală.

Prin urmare, *numai pentru lipsa numelui, prenumelui și calității persoanei împuternicite a organului fiscal, numelui și prenumelui ori denumirii contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absolută*, vătămarea contribuabilului fiind prezumată, iar constatarea nulității putând fi efectuată chiar și din oficiu, fără a fi necesară cererea contribuabilului.

Cât privește lipsa ori înscrierea eronată a celorlalte elemente din conținutul actului administrativ fiscal, precum și nerespectarea unor reguli privind condițiile procedurale legate de emiterea actului nu este sancționată cu nulitatea absolută, ci pot determina anulabilitatea actului, așa cum s-a arătat și în literatură de specialitate (D. Dascălu, C. Alexandru, *Explicațiile teoretice și practice ale Codului de procedură fiscală*, Editura Rosetti, București, 2005, p. 129-130).

Astfel, pentru a fi lovite de nulitate (relativă), având în vedere prevederile art. 175 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 2 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, actul administrativ fiscal „este lovit de nulitate dacă prin nerespectarea cerinței legale s-a adus părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea acestuia”

În raport de conținutul și forma deciziei pentru regularizarea situației nr. .x./20.10.2014 se reține că **motivele de fapt sunt detaliate la punctul 2.1.1, iar motivele de drept sunt explicitate la punctul 2.1.2** conform art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală.

Față de cele anterior prezentate rezultă că D.R.S. nr. .x./20.10.2014 cuprinde toate elementele prevăzute de legislația în vigoare, inclusiv cele prevăzute la art. 46 din Codul de procedură fiscală, susținerile privind anularea deciziei fiind nejustificate și fiind o interpretare formalistă a dispozițiilor legale aplicabile, contestația urmând a fi respinsă ca neîntemeiată cu privire la acest aspect.

3.2 Cu privire la datoria vamală stabilit de organele vamale

Cauza supusă soluționării este dacă societatea contestatoare datorează diferențe de taxe vamale, taxă antidumping și pe cale de consecință și taxă pe valoarea adăugată, stabilite de organele vamale în sumă totală de .x. lei aferente mărfurilor importate, declarate de societate ca având originea din Indonezia și India, în condițiile în care prin Procesul verbal de control nr. .x./20.10.2013 s-a stabilit că mărfurile erau origine din R.P. Chineză.

În fapt, în perioada mai 2012 – decembrie 2013 societatea a efectuat zece operațiuni de punere în liberă circulație mărfuri având ca origine declarată Indonezia și India.

În urma efectuării controlului vamal ulterior, declanșat ca urmare a solicitării OLAF nr. .X., s-a constatat că era declarat eronat țara de origine a mărfurilor, respectiv Indonezia și India, atât timp cât acestea proveneau în realitate din R.P. Chineză, iar expedierile importate au fost acoperite de certificate de origine preferențiale Formularul A (SGP) emise incorect.

În plus importurile provenite din Indonezia au fost încadrate eronat la codurile tarifare 7019.52.00.10, 7019.52.00.90 și 70.19.59.00.19, având în vedere de preferința tarifară.

Prin urmare organele vamale prin decizia contestată au stabilit drepturi vamale suplimentare precum și accesorii aferente acestora.

Societatea afirmă că decizia pentru regularizarea situației nu este motivată în fapt și în drept, iar în ce privește declararea bunurilor importate, toate datele au fost generate de programul informatic vamal prin introducerea codurilor și încadrărilor tarifare. În ceea ce privește taxei antidumping, acesta este aplicat retroactiv conform Regulamentului CE datorită faptului că se naște prin punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import în momentul acceptării declarației vamale.

În drept, art. 5 alin. (1) și alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 732/2008 al Consiliului din 22 iulie 2008 de aplicare a unui sistem generalizat de preferințe tarifare pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2009 și 31 decembrie 2011 și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 552/97 și (CE) nr. 1933/2006 și a Regulamentelor (CE) nr. 1100/2006 și (CE) nr. 964/2007 ale Comisiei prevede:

(1) Preferințele tarifare prevăzute se aplică importurilor de produse care intră sub incidența regimului acordat țării beneficiare din care sunt origine produsele.

(2) În sensul regimurilor prevăzute la articolul 1 alineatul (2), regulile de origine, în ceea ce privește definiția noțiunii de produse origine, precum și procedurile și metodele de cooperare administrative aferente sunt cele prevăzute în Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93.

Regulamentul (CEE) 2.454/1993 al Comisiei din 2 iulie 1993 privind dispozițiile de aplicare a reglementării (CEE) nr. 2.913/92 a Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar prevede:

„Art. 67 (1) lit a) În sensul dispozițiilor referitoare la preferințele tarifare generalizate acordate de Comunitate unor produse care provin din țări în curs de dezvoltare (denumite în continuare «țări beneficiare»), următoarele se consideră produse origine într-o țară beneficiară:

(a) produse obținute integral în țara respectivă, în sensul articolului 68;

(b) produse obținute în țara respectivă, la fabricarea cărora se folosesc alte produse decât cele prevăzute la lit. (a), cu condiția ca respectivele produse să sufere prelucrări sau transformări suficiente în sensul art. 69. [...]

„Art. 68 (1) Următoarele produse se consideră ca fiind obținute integral într-o țară beneficiară sau în Comunitate:

[...]

(k) produse fabricate în țara respectivă exclusiv din produsele cuprinse la literele (a)-(j). [...]

„Art. 81

1. Produsele origine în sensul prezentei secțiuni sunt admise la import în Comunitate în beneficiul preferințelor tarifare menționate la art. 67, cu condiția ca ele să fi fost transportate direct în sensul art. 78, pe baza prezentării unui certificat de origine tip A, eliberat fie de autoritățile

vamale, fie de alte autorități guvernamentale competente din țara beneficiară, cu condiția ca țara respectivă:

- să fi comunicat Comisiei informațiile solicitate în conformitate cu art.93 și

- să acorde sprijin Comunității permițând autorităților vamale din statele membre să verifice autenticitatea documentului sau exactitatea informațiilor privitoare la adevărata origine a produselor respective.

▼ M18

2. Certificatul de origine tip A se eliberează numai când poate servi ca titlu justificativ necesar pentru aplicarea preferințelor tarifare prevăzute la art. 67.

3. Certificatul de origine tip A se eliberează numai pe baza unei cereri scrise prezentate de exportator sau de reprezentantul autorizat al acestuia.

4. Exportatorul sau reprezentantul său autorizat trebuie să prezinte cererea însoțită de toate documentele justificative pentru a dovedi că produsele pentru export îndeplinesc condițiile necesare în vederea eliberării unui certificat de origine tip A.

5. Certificatul se eliberează de către autoritățile guvernamentale competente din țara beneficiară dacă produsele de export pot fi considerate produse originare din țara respectivă în sensul dispozițiilor subsecțiunii 1. Certificatul este pus la dispoziția exportatorului imediat după efectuarea sau asigurarea exportului.

6. Pentru a verifica dacă au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (5), autoritățile guvernamentale competente au dreptul să solicite orice act doveditor sau să efectueze verificările pe care le consideră necesare.

7. Autorităților guvernamentale competente din țara exportatoare beneficiară le revine sarcina de a asigura completarea corectă a certificatelor și cererilor.

8. Completarea rubricii 2 a certificatului de origine tip A este opțională. Rubrica 12 trebuie să fie completată corespunzător, purtând mențiunea „Comunitatea Europeană” sau numele unuia dintre statele membre.

9. Data eliberării certificatului de origine tip A se înscrie în rubrica 11. Semnătura care trebuie aplicată în această rubrică, rezervată autorităților guvernamentale competente care eliberează certificatul, este olografă.” [...]

„Art. 83 - Dat fiind că certificatul de origine tip A reprezintă dovada documentară pentru aplicarea dispozițiilor privind preferințele tarifare menționate la art. 67, autoritățile guvernamentale competente din țara exportatoare răspund de luarea oricăror măsuri necesare pentru verificarea originii produselor și a celorlalte date înscrise pe certificat.” [...]

„Art. 85 - 1. Prin derogare de la art. 81 alin. (5), certificatul de origine tip A poate fi emis în mod excepțional după exportul produselor la care se referă dacă:

(a) nu a fost emis la data exportului datorită unor erori sau omisiuni involuntare sau unor împrejurări speciale

sau

(b) s-a dovedit autorităților vamale, că certificatul de origine tip A a fost emis, dar nu a fost acceptat la import din motive tehnice.

2. Autoritățile guvernamentale competente pot emite retroactiv un certificat doar după ce verifică dacă datele cuprinse în cererea exportatorului sunt conforme cu cele cuprinse în documentele de export corespunzătoare și că nu a fost emis un certificat de origine tip A în conformitate cu dispozițiile prezentei secțiuni, când au fost exportate produsele în cauză.

3. Rubrica 4 a certificatelor de origine tip A eliberate retroactiv trebuie să conțină mențiunea «Issued retrospectively» sau «Délivré a posteriori».[...]

„Art. 94

1. **Verificarea ulterioară a certificatelor de origine tip A și a declarațiilor pe factură se face prin sondaj sau de câte ori autoritățile vamale din Comunitate au îndoieli întemeiate cu privire la autenticitatea documentelor, la statutul originar al produselor respective sau la îndeplinirea celorlalte cerințe precizate în această secțiune. [...]**

3. Atunci când se prezintă o cerere pentru o verificare ulterioară în conformitate cu alin. (1), această verificare are loc, iar rezultatele se comunică autorităților vamale comunitare în termen de maximum șase luni. Rezultatele trebuie să fie de așa natură încât să permită să se stabilească dacă respectiva dovadă de origine se aplică produselor exportate efectiv și dacă aceste produse pot fi considerate produse originare din țara beneficiară sau din Comunitate. [...]

„Art. 98 ▼ M21

1. În conformitate cu dispozițiile privind măsurile tarifare preferențiale, adoptate unilateral de Comunitate în favoarea anumitor țări, grupuri de țări sau teritorii (denumite în continuare „țări sau teritorii beneficiare”), cu excepția celor menționate în secțiunea 1 din prezentul capitol și a țărilor și teritoriilor de peste mări asociate Comunității, sunt considerate produse originare dintr-o țară sau dintr-un teritoriu beneficiar:

▼ M18

(a) produse obținute integral în► M21 țara sau teritoriul beneficiar◄, în sensul art. 99;

(b) produse obținute în► M21 țara sau teritoriul beneficiar◄, la fabricarea cărora sunt folosite alte produse decât cele de la lit. (a), cu condiția ca produsele respective să fi suferit un proces suficient de prelucrare sau transformare în sensul art. 100. [...]

„Art. 99

1. Următoarele produse se consideră ca fiind obținute integral într-o ► M21 țară sau teritoriu beneficiar◄ sau în Comunitate:

[...]

(k) produse fabricate în țara respectivă exclusiv din produsele cuprinse la lit. (a) - (j). [...]

În cazul de speță sunt aplicabile și prevederile Regulamentul (UE) nr. 138/2011 prin care Comisia Europeană a instituit o taxă antidumping provizorie asupra importurilor de anumite țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă originare din Republica Populară Chineză, care precizează:

„Art. 1 - (1) Se instituie prin prezentul o taxă antidumping provizorie asupra importurilor de țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă, cu o dimensiune a ochiului mai mare de 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime și cu o greutate mai mare de 35 g/m², care se încadrează în prezent la codurile NC ex 7019 40 00, ex 7019 51 00, ex 7019 59 00, ex 7019 90 91 și ex 7019 90 99 (coduri TARIC 7019 40 00 11, 7019 40 00 21, 7019 40 00 50, 7019 51 00 10,

7019 59 00 10, 7019 90 91 10 și 7019 90 99 50), origine din Republica Populară Chineză.

Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 791/2011 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite asupra importurilor de anumite țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă origine din Republica Populară Chineză, la art.1 se menționează:

„Articolul 1

(1) Se instituie prin prezentul regulament o taxă antidumping definitivă asupra importurilor de țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă, cu o dimensiune a ochiului mai mare de 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime, și cu o greutate mai mare de 35 g/m², excluzând discurile din fibră de sticlă, care se încadrează în prezent la codurile NC ex 7019 51 00 și ex 7019 59 00 (coduri TARIC 7019510010 și 7019590010), origine din Republica Populară Chineză.”

(2) Nivelul taxei antidumping definitive aplicabile prețului net franco la frontiera Uniunii înainte de vămuire al produsului descris la alineatul (1) și fabricat de societățile de mai jos, este:

Societate	Taxă (%)	Codul adițional TARIC
Toate celelalte societăți	62,9	B999

Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1371/2013 al Consiliului din 16 decembrie 2013, de extindere a taxei antidumping definitive instituite prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 791/2011 privind importurile de anumite țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă origine din Republica Populară Chineză la importurile anumitor țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă expediate din India și Indonezia, indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind origine din India și Indonezia la art. 1 se menționează:

„Articolul 1

(1) Taxa antidumping definitivă aplicabilă „tuturor celorlalte societăți” instituită prin articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 791/2011 la importurile de țesături din fibre de sticlă cu ochiuri deschise, cu o dimensiune a ochiurilor de peste 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime și având o greutate de peste 35 g/m², excluzând discurile din fibră de sticlă, origine din Republica Populară Chineză, se extinde la importurile din țesături din fibre de sticlă cu ochiuri deschise, cu o dimensiune a ochiurilor de peste 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime și având o greutate de peste 35 g/m², excluzând discurile din fibră de sticlă, expediate din India și Indonezia, indiferent dacă au fost declarate sau nu ca fiind origine din India și Indonezia, care se încadrează în prezent la codurile NC ex 7019 51 00 și ex 7019 59 00 (coduri TARIC 7019510014, 7019510015, 7019590014 și 7019590015), [...]

(3) Taxa extinsă în temeiul alineatului (1) din prezentul articol se percepe la importurile expediate din India și Indonezia, declarate sau nu ca fiind origine din India și Indonezia, înregistrate în conformitate cu articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 322/2013 al Comisiei și cu articolul 13 alineatul (3) și articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009.”

Prin Regulamentul (UE) nr. 322/2013 al Comisiei din 9 aprilie 2013 de deschidere a unei anchete privind eventuala eludare a măsurilor antidumping instituite prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 791/2011 al Consiliului asupra importurilor de anumite țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă origine din Republica Populară Chineză prin importuri de anumite țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă expediate din India și Indonezia,

indiferent dacă au fost sau nu declarate ca fiind originare din India sau Indonezia, și de supunere a acestor importuri la înregistrare la art. 1 și art. 2 menționează:

„Articolul 1 - Se deschide o anchetă în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009, pentru a determina dacă importurile în Uniune de țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă, cu o dimensiune a ochiurilor de peste 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime și cu o greutate de peste 35 g/m², excluzând discurile din fibră de sticlă, expediate din India și Indonezia, indiferent dacă au fost declarate sau nu ca fiind originare din India și Indonezia, încadrate în prezent la codurile NC ex 7019 51 00 și ex 7019 59 00 (coduri TARIC 7019510014, 7019510015, 7019590014 și 7019590015), eludează măsurile instituite prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 791/2011.

Art. 2 - În conformitate cu articolul 13 alineatul (3) și cu articolul 14 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009, autoritățile vamale iau măsurile corespunzătoare pentru a înregistra importurile în Uniune menționate la articolul 1 din prezentul regulament. [...]”

În procesul verbal de control organele vamale menționează că ulterior acordării liberului de vamă Comisia Europeană prin Oficiului European de Lupta Antifraudă (OLAF) a informat Direcția Regională Vamală București prin alerta nr. .X., ca urmare a anchetei desfășurate în cazul importurilor de țesăturilor de tip plasă cu ochiuri deschise din fibră de sticlă, cu o dimensiune a ochiului mai mare de 1,8 mm atât în lungime, cât și în lățime, și cu o greutate mai mare de 35 g/m², excluzând discurile din fibră de sticlă, care se încadrează în prezent la codurile NC ex 7019 51 00 și ex 7019 59 00, sunt exportate din R.P. China și expediate prin Singapore către UE, unde sunt importate sub acoperirea certificatelor GSP indoneziene de origine, Formularul A.

În urma verificării ulterioare a societății, organelor vamale au constatat că mărfurile importate nu sunt de origine indoneziană sau indiană, având în vedere că viramentele bancare efectuate la extern de către societatea .X. SRL pentru plata mărfurilor respective, au fost înregistrate în contul beneficiarului .X. – China, atât timp cât importurile au fost efectuate de la societățile exportatoare Pt. .X., .X., .X., .X. Indonesia și de la .X. Ltd. India, fapt care dovedește ca originea reală a mărfurilor este China, iar certificatele de origine preferențiale Formularul A (SGP) sunt emise incorecte, prin urmare nu poate conferi preferință tarifară de 3,50% și sunt supuse taxelor antidumping de 62,9%.

De altfel, cu privire la faptul că originea reală a mărfurilor importate, adică origine China, contestatara nu aduce niciun argument.

Întrucât aplicarea la import a taxei vamale convenționale pentru țări cu cota de 3,50% așa cum a fost înscrisă în declarațiile vamale în cauză este condiționată de prezentarea unui certificat de origine FORM A emisă de țara beneficiară a regimului tarifar preferențial, după cum rezulta din art. 80 lit. a) din Reg. CEE nr. 2.454/1993 privind Regulamentul Vamal Comunitar, iar potrivit art. 83 din același act normativ, este evident că certificatele de origine au fost emise de statele Indonezia și India fără verificarea regulilor de origine preferențială prevăzute de art. 68 din Reg. CEE 2.454/1993, și pe cale de consecință, mărfurile importate nu pot beneficia de regimul tarifar preferențial (taxe vamale convenționale = 3,50%), iar în cazul în speta la punerea în liberă circulație este aplicabilă taxa vamală pentru țară terță ERGA OMNES (01-01-1999 -): 7.00% prevăzută de Tariful Vamal Comunitar pentru încadrarea tarifară declarate a mărfurilor importate.

Totodată se reține că la stabilirea drepturilor vamale, organele vamale au aplicat prevederile legale în vigoare la data depunerii declarațiilor de import și dispozițiile art. 100 alin. (1) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, care prevede că „Autoritatea vamală are dreptul ca, din oficiu sau la solicitarea declarantului, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să modifice declarația vamală”, iar alin. 3 al aceluiași articol prevede „Când după reverificarea declarației sau după controlul ulterior rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete, autoritatea vamală ia măsuri pentru regularizarea situației, ținând seama de noile elemente de care dispune”

În prezentă cauză sunt aplicabile și dispozițiile din Regulamentul CEE 2.913/1992 a Consiliului de instituire a Codului vamal care prevăd:

„Art 20 – 1. Drepturile legal datorate la apariția unei datorii vamale se bazează pe Tariful Vamal al Comunităților Europene.[...]”

„Art. 78 - 1. Autoritățile vamale, din oficiu sau la cererea declarantului, pot modifica declarația după acordarea liberului de vamă pentru mărfuri.

2. Autoritățile vamale, după acordarea liberului de vamă și pentru a se convinge de acuratețea datelor cuprinse în declarație, pot controla documentele comerciale și datele referitoare la operațiunile de import sau export, cu privire la mărfurile în cauză sau la operațiunile comerciale ulterioare în legătură cu aceste mărfuri. Asemenea controale pot fi efectuate la sediul declarantului, al oricărei alte persoane interesate direct sau indirect din punct de vedere profesional de operațiunile menționate sau al oricărei alte persoane aflată în posesia documentului și a datelor menționate în scopuri comerciale. Aceste autorități pot verifica, de asemenea, mărfurile, când este încă posibil ca ele să fie prezentate.

3. Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

Prin urmare, conform dispozițiilor legale antecitate organele vamale în situația existenței unor elemente noi, de natura informațiilor inexacte sau incomplete, au posibilitatea reverificării declarațiilor vamale din oficiu potrivit prevederilor art. 78 din Regulamentul CEE nr. 2.913/1992.

Or, așa cum așa cum rezultă din situația de fapt și actele aflate la dosarul cauzei, organele vamale au încheiat Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite la controlul vamal nr. .x./20.10.2014, contestată, ca urmare adresei OLAF privind descrierea eronată a mărfurilor precum și evaziunea taxelor antidumping precum și în baza Procesului verbal de control nr. .x./20.10.2014, în baza noilor informații conținute în acestea, elemente noi necunoscute organelor de control vamal.

Mai mult, potrivit art. 8 din Regulamentul CEE nr. 2.913/1992 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar care precizează că:

„1. O decizie favorabilă persoanei interesate se anulează în cazul în care ea a fost luată pe baza unor informații inexacte sau incomplete și atunci când:

- solicitantul a știut sau ar fi trebuit în mod normal să știe că informațiile erau eronate sau incomplete și*
- această decizie nu ar fi fost luată dacă informațiile ar fi fost corecte și complete.*

2. *Persoanele cărora li s-a adresat decizia sunt înștiințate cu privire la anularea deciziei.*

3. *Anularea produce efecte de la data la care s-a luat decizia anulată.*”

or, așa cum s-a arătat mai sus organele vamale nu au dispus de noile informații cu privire la originea mărfurilor la momentul importurilor.

În consecință, în mod legal organele vamale din cadrul Direcției Regionale Vamale au stabilit taxă antidumping aferent importurilor provenite de cele patru societăți indoneziană în cuantum de 62,9% în sumă totală de .X. lei, respectiv în mod legal a recalculat taxa vamală aplicate pentru țări terțe de 7.00%, stabilind o diferență de plată în sumă de .X. lei pentru cele zece operațiuni de import.

În ceea ce privește afirmația contestată că taxele antidumping prevăzute de Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 791/2011 au fost aplicate retroactiv, fără ca organul fiscal să se impune măsuri provizorii, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației având în vedere faptul că societatea a declarat eronat la data importurilor că mărfurile sunt de origine din Indonezia și India, iar în situația declarării originii reale a mărfurilor organele vamale aveau posibilitatea de a aplica Regulamentul (UE) nr. 138/16.02.2011 de instituire a unei taxe antidumping provizorii asupra importurilor de anumite țesături cu ochiuri deschise din fibră de sticlă originare din Republica Populară Chineză, în vigoare la momentul efectuării importurilor.

Referitor la susținerea societății că „*taxa are caracterul unei amenzi care nu poate fi purtătoare de TVA...*”, sunt incidente prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data derulării importurilor, respectiv art. 136 alin. (1) și art. 139 alin. (1) care precizează:

„Art. 136

Faptul generator și exigibilitatea pentru importul de bunuri

(1) În cazul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator și exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care intervin faptul generator și exigibilitatea respectivelor taxe comunitare. [...]”

„Art. 139

Baza de impozitare pentru import

(1) Baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută. [...]”

se reține că importul de bunuri este o operațiune supusă taxei pe valoarea adăugată, aceasta fiind percepută pe teritoriul statului membru în care marfa intră în Uniune, exigibilitatea taxei intervine la data la care bunurile sunt supuse taxelor vamale, iar în baza de impozitare intră valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, în speță și taxele antidumping la care face referire societatea contestată.

Având în vedere cele reținute mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.

11.1 lit. a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, urmează să fie respinsă ca neîntemeiată contestația formulată de S.C. .X. S.R.L. pentru suma totală de .x. lei din care suma de .X. lei reprezintă taxe vamale, suma de .X. lei reprezintă taxă antidumping și suma de .X. lei reprezintă taxă pe valoarea adăugată.

3.3. Cu privire la accesoriile aferente drepturilor vamale de import în sumă de .x. lei stabilite prin decizia contestată

Cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează aceste accesorii în condițiile în care în sarcina sa au fost reținute ca datorate drepturi vamale, iar accesoriile se calculează de la data scadenței până la data plății.

În fapt, prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. .x./20.10.2014 DRV București a stabilit în sarcina societății .X. SRL obligații vamale principale (taxe vamale, taxe vamale antidumping și TVA) în cuantum de .x. lei asupra cărora s-au calculat accesorii aferente în sumă de .x. lei, calculate pentru perioada 08.08.2012-20.10.2014.

În drept, aplicabile acestei spețe sunt dispozițiile art. 119 alin. (1) și alin. (2), art. 120 și art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care prevăd:

„Art. 119 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei. [...].”

„Art. 120 – (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.”

„Art. 120¹ Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător.”

Începând cu 10.04.2011, conform Ordonanței de urgență nr. 39/2010:

„Art. 119 - (7) Nivelul dobânzii de întârziere este de 0,04% pentru fiecare zi de întârziere și poate fi modificat prin legile bugetare anuale”.

„Art. 120¹ - (2) Nivelul penalității de întârziere se stabilește astfel:

a) dacă stingerea se realizează în primele 30 de zile de la scadență, nu se datorează și nu se calculează penalități de întârziere pentru obligațiile fiscale principale stinse;

b) dacă stingerea se realizează în următoarele 60 de zile, nivelul penalității de întârziere este de 5% din obligațiile fiscale principale stinse;

c) după împlinirea termenului prevăzut la lit. b), nivelul penalității de întârziere este de 15% din obligațiile fiscale principale rămase nestinse.”

Începând cu 01.07.2013, conform Ordonanței de urgență nr. 50/2013:

„Art. 120¹ - (2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere. [...] (Acest articol intră în vigoare din 1 iulie 2013)”

Începând cu 01.03.2014, conform Ordonanței de urgență nr. 8/2014:

„Art. 120 – (7) Nivelul dobânzii este de 0,03% pentru fiecare zi de întârziere. (se aplică începând cu 1 martie 2014).”

„Art. 120¹ - (1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător.

Art. 120¹ - (2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere. [...]”

În consecință, dobânzile și penalitățile de întârziere se calculează pentru neachitarea la scadență a obligațiilor bugetare.

Având în vedere prevederile art. 201 din Regulamentul nr. 2.913/1992, unde se prevede:

„1. O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import [...]

2. O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.”

se reține că datoria vamală a luat naștere la data depunerii declarațiilor vamale de punere în liberă circulație a mărfurilor.

Prin urmare, având în vedere faptul că datoria vamală s-a născut la data depunerii declarațiilor vamale de import, fapt coroborat cu prevederile referitoare la accesorii, citate mai sus, duce la concluzia că data de la care curg aceste accesorii este data nașterii datoriei vamale.

În consecință, față de prevederile legale mai sus menționate și având în vedere că stabilirea dobânzilor și penalităților de întârziere reprezintă măsura accesorie în raport cu debitul și în virtutea principiului de drept *accessorium sequitur principalae*, iar în sarcina contestatarii au fost reținute ca fiind datorate obligații vamale principale în sumă de .x. lei, neachitate la termenul scadent, urmează să se respingă ca neîntemeiată contestația și pentru suma de .x. lei reprezentând accesorii aferente drepturilor vamale.

Pentru considerentele arătate mai sus, potrivit temeiurilor legale invocate în conținutul deciziei precum și în temeiul art. 216 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

DECIDE

Respinge ca neîntemeiată contestația formulată de **.X. SRL** împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de

controlul vamal nr. .x./20.10.2014, emise de Direcția Regională Vamală București, prin care s-au stabilit drepturi vamale și accesorii aferente în sumă totală de .x. lei.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Curtea de Apel București.